

De pijl sloeg een paar centimeter bij zijn hoofd vandaan in de stam van een dennenboom. Vaelin Al Sorna keek naar de trillende veertjes en voelde een stekende pijn op zijn neus en een straaltje bloed, veroorzaakt door de pijlpunt met weerhaak. Hij had de schutter niet gehoord en ook niet het verraderlijke kraken van de boogpees en de staaf.

Een toeschouwer zou waarschijnlijk de indruk hebben dat hij snel en onmiddellijk reageerde door naar rechts te rollen, op zijn knieën overeind te komen en in één vloeiende beweging een pijl van zijn boog te laten vliegen. Maar hijzelf wist dat hij te traag was geweest, ook al zag hij dat zijn pijl de schutter, die nu wegrende met zijn hoorn aan de lippen, recht in de rug raakte, zodat hij dood neerviel. *Traag.*

Er klonk een zacht geruis naast hem, toen Ellese, met een pijl op haar boog, uit de begroeiing van varens opdook. ‘Het kamp, oom,’ zei ze een beetje buiten adem van enthousiasme, terwijl ze overeind wilde komen. ‘We moeten snel...’

Haar woorden werden gesmoord, omdat Vaelin zijn hand over haar mond klemde en haar met kracht dwong op haar hurken te blijven zitten. Hij hield haar vast tot de volgende pijl schuin vanuit het bladerdak omlaagvloog en nog geen twee meter bij hen vandaan in de grond belandde. Een zoekpijl, zou meester Hutral dat hebben genoemd. Altijd handig om een prooi uit zijn schuilplaats te jagen. Maar vandaag niet.

Vaelin keek Ellese in haar donkere, felle ogen en daarna naar boven, naar de boomtoppen, voordat hij zijn hand weghaalde. *Hij gaat nog niet op zijn hoorn blazen*, zei hij in de gebarentaal die hij haar in de voorafgaande maanden intensief had onderwezen. *Want dan verraadt hij zijn positie. Ik ren naar rechts.* Hij draaide zich om, spande zijn spieren aan voor de sprint, maar wachtte even om eraan toe te voegen: *Mis niet.*

Toen schoot hij overeind en begon slingerend tussen de bomen door te rennen. Ditmaal hoorde hij het gonzen van de boogpees wel. Hij wierp zich achter de stam van een taxusboom en zag vanuit zijn ooghoek een explosie van splinters in de boombast. Een tel later was een andere boogpees te horen, een diepe, haast melodieuze klank, die de kracht van het wapen en ook de kundigheid verried van degene die ermee schoot. Even bleef het stil, daarna viel een lichaam van grote hoogte met een plof op de grond.

Vaelin bleef op zijn hurken achter de taxus zitten en sloot zijn ogen om het lied van het bos in zich op te nemen. Het duurde niet lang tot de vogels, die hadden gezwegen vanwege de onwelkome indringers, hun gekwetter hervatten en ook de wind niet langer de geur van angstzweet meevoerde.

Hij kwam uit zijn schuilplaats en zag dat Ellese druk bezig was met het doorzoeken van het lichaam van de bandiet die ze met haar pijl uit de boomtop had geplukt. Ze ging snel en geoefend te werk en haar handen trilden geen moment, hoewel ze zojuist een man het leven had benomen. Vaelin wist dat ze eerder, in Cumbrael, mensen had gedood tijdens een korte, snel de kop ingedrukte ervaring van de Zonen van het Zuivere Zwaard, die niet-aflatend problemen veroorzaakten. *Ze heeft er geen enkele moeite mee*, had Reva in haar brief geschreven, waarmee ze haar geadopteerde dochter naar het noorden had gestuurd. *Maar ik heb er wel grote moeite mee.*

Hij zag nauwelijks enige gelijkenis met Reva in dit meisje, wat niet verbazingwekkend was, want ze deelden geen druppel bloed met elkaar. Ellese had zwart haar en donkere ogen, en ze was misschien een paar centimeter korter en wat steviger gebouwd. Maar dat ze zichtbaar ongevoelig was voor de effecten van iemand doden was wel een herkenbaar trekje, dat ze duidelijk in de loop der tijd ergens had opgepikt. Een trekje dat ze gemeen had met de man die ze 'oom' noemde.

'Blauwsteen,' zei ze, terwijl ze de beurs van de man opzijgooide en een handvol glanzende, azuurblauwe stenen omhooghield. 'In katoen gewikkeld, zodat ze niet zouden rammelen.' Met haar hoofd schuin bekeek ze het lijk van de schurk. 'Hij wist in ieder geval wel wat hij deed.' Ze keek op naar Vaelin en voegde er met een grijns aan toe: 'Maar niet goed genoeg.'

Vaelin ging op zijn hurken zitten en pakte de boog van de man, een platte jachthandboog, die in alle leengebieden van het Rijk werd gebruikt, behalve in Cumbrael. Als deze man een grote boog had gehad en de kundigheid ermee om te gaan, was hij nu waarschijnlijk dood geweest, besepte hij.

‘Kijk eens naar zijn schedel.’ Ellese deed wat hij zei en haalde de wollen muts weg, waardoor een geschoren hoofd tevoorschijn kwam. Vaelin duwde het hoofd met zijn laars heen en weer tot hij het gevonden had, een grove tatoeage in de vorm van een donkerrode vlek tussen de grijze stoppels. ‘Een Bloedspreeuw.’ Hij liep naar de bandiet die hij zelf had gedood, ongeveer twintig passen verderop. Hij lag voorover, met de pijl van Vaelin bijna verticaal in zijn rug. Vaelin wrikte kreunend van inspanning de pijlschacht heen en weer, om de punt met de weerhaak uit de ruggengraat van de man te trekken. Daarna draaide hij hem om.

‘Jumin Vek,’ zei hij na een korte blik op het gevlekte, pokdalige gezicht.

‘Kent u hem?’ vroeg Ellese.

‘Dat zou ik denken. Ik heb hem vier jaar geleden uit naam van de koningin gearresteerd. Hij trok een spoor van moord, roof en verkrachting door Renfael en kwam toen naar de Noordlanden. Ik zette hem op een schip om hem in Vorsthaven te laten ophangen.’

‘Zo te zien heeft hij weten te ontsnappen.’

Of hij is door omkoping vrijgekomen, dacht Vaelin. Dat kwam tegenwoordig maar al te vaak voor. Nu er zoveel geld te verdienen viel met het stelen en smokkelen van de rijkdommen uit de Noordlanden, leek het alsof elke vogelvrijverklaarde over de middelen beschikte om zich los te kopen. De frequentie waarmee Vaelin zich als torenheer, de door de koningin aangestelde bestuurder van dit land, steeds weer gedwongen zag het uitvaagsel van het Rijk op te pakken, had hem minder scrupuleus gemaakt bij het naleven van haar koninklijk verbod op standrechtelijke executies.

‘Ook een Bloedspreeuw?’ vroeg Ellese.

‘Nee.’ Vaelin gooide de muts van Jumin Vek weg, wat een dikke, vettige bos haar onthulde. Hij greep de kin van de man en draaide zijn hoofd opzij, waarop een ingewikkelde tatoeage in zijn slap geworden

hals zichtbaar werd. ‘Een Vervloekte Rat. Dat zijn grotendeels voormalige leden van de Rijkswacht die in ongenade zijn gevallen.’

‘Dus we hebben vandaag met twee bendes van doen?’

‘Dat betwijfel ik. Heer Orven heeft afgelopen winter de Bloedspreeuwen zo goed als uitgeroeid. Het lijkt erop dat een paar overlevenden onderdak hebben gevonden bij de Ratten.’

Hij ontdeed de onfortuinlijke Jumin Vek van zijn beurs, waarin hij twee klompjes goud aantrof, samen met een paar blauwstenen.

‘Oom, uw neus bloedt,’ merkte Ellese op toen hij overeind kwam.

Vaelin pakte een lap van zijn riem, drenkte hem in desinfecterende olie uit een flesje en drukte dat op de snee in zijn neus. Hij probeerde niet te kreunen toen het brandende spul in de wond drong. Hij had sterk de indruk dat het minder stak toen hij jonger was.

‘Ga de anderen halen,’ zei hij tegen Ellese, terwijl hij het achtergebleven bloed van zijn gezicht spoelde met water uit zijn veldfles. ‘We ontmoeten elkaar weer bij de rand van de kloof. En, Ellese,’ liet hij erop volgen toen ze zich omdraaide, ‘de blauwstenen.’

Hij hield zijn hand op en keek haar aan, waarna ze gepikeerd snoof en hem zachtjes mopperend de stenen gaf. ‘U laat me op het uitschot jagen zonder me te betalen.’

‘Je moeder heeft je naar mij toe gestuurd om opgeleid te worden. Als je betaald werk zoekt is er ruimschoots werk te vinden bij de Noordelijke Garde of in de mijnen. Tot ze verkocht worden zijn blauwsteen en goud wettelijk eigendom van de koningin. Dat weet je.’ Hij stak de stenen in zijn zak en gaf met een ruk van zijn hoofd te kennen dat ze kon gaan. ‘Vooruit met de geit.’

Het bandietenkamp bestond eigenlijk uit een omheining in de vorm van een halve cirkel, boven op de oostelijke wand van een ravijn, Plundergeul, dat nu Ultins Geul heette, vernoemd naar de beroemdste mijnwerker van de Noordlanden.

Ultin was altijd een vrolijke ziel geweest, aan wie Vaelin warme herinneringen koesterde uit de Bevrijdingsoorlog. Hij was in opdracht van de koningin teruggekeerd naar de Noordlanden, om zo veel mogelijk rijkdommen uit de mijnen te schrapen als hij kon. Daarmee kon de koninklijke schatkist worden aangevuld om de stijgende kosten van

de oorlog te dekken. Om zijn inspanningen als Zwaard van het Rijk te honoreren, had hij een royaal pensioen ontvangen en Vaelin had Ultin de positie van Hoofdopzichter van de Mijnen aangeboden. Dat had hij echter beleefd afgeslagen en zich in plaats daarvan teruggetrokken op een stukje akkerland in de buurt van Noordtoren, waar hij zich na verloop van drie jaar dood had gedronken. *Het komt door de oorlog, heer*, had zijn weduwe tegen Vaelin gezegd, op de dag dat ze het lichaam van haar man aan het vuur prijsgaven. *Al die vermoorde zielen, al die vermoorde kinderen. De mannen die hij verloor bij Alltor... dat allemaal. Hij heeft het nooit van zich af kunnen zetten.*

Vaelin stond even stil bij de herinnering aan Ultin en vestigde toen zijn aandacht op de omheining. Zo te zien was die onlangs neergezet. De planken die de verdedigingsmuur vormden waren nog groen en niet uitgehard. Toch zag het er tamelijk stevig uit. De bewoners hadden een uitkijkpost boven op de wand van de kloof gebouwd, wat hun ongetwijfeld een geweldig zicht bood op het omringende landschap. Vaelin wist dat de bodem ten oosten ervan bestond uit een stuk kale rots van een halve mijl. Een aanvalsmacht mocht er niet van uitgaan ongezien via die kant te kunnen naderen.

De bodem van de kloof bood ook geen dekking, maar was wel smaller en daar bestond de mogelijkheid tot een snelle aanval. Toch was dit geen prettig vooruitzicht en deze nieuwe tactiek van een versterkt kamp baarde hem zorgen. Gewoonlijk zetten de verschillende dieven- en smokkelaarsbendes tijdelijke kampementen diep in de bossen op, of op minder toegankelijke, steile rotsen, van waaruit ze de karavaanwegen konden overvallen. Maar deze groep scheen te hebben gekozen voor een permanente behuizing. *Worden ze soms brutaler?* vroeg hij zich af. *Of zijn ze gewoon wanhopiger?*

De Cumbraelijn naderde bijna onhoorbaar, hij ving slechts een licht schurend geluid op van hertenleer op gras, voordat de man naast hem was en net als Vaelin plat op de grond ging liggen.

‘Heer,’ zei hij.

‘Meester Langspeer.’ Vaelin keek om en zag de strijders van het Berenvolk uit het bos aan komen sluipen. Ze hielden hun speren en bogen laag om niet af te steken tegen de lucht.

‘U ziet het, precies zoals we zeiden.’ Langspeer knikte naar de om-

heining. De laatste jaren had Vaelin er dikwijls over nagedacht dat het gezicht van Langspeer nog maar weinig gelijkenis vertoonde met de man die ooit zo hard zijn best had gedaan om hem te doden. De Cumbraelijn had nog wel de geharde, verweerde trekken van iemand die zijn hele leven jager was geweest, maar het fel brandende fanatisme was sinds lang uit zijn blik verdwenen. Afgezien van zijn grote boog droeg hij de klederdracht van het Berenvolk en sprak hij hun taal vloeiend, beter dan Vaelin het ooit onder de knie had gekregen. Hoewel Vaelin hem niet anders kon zien dan als Cumbraelijn, was hij nu voor het belangrijkste deel jager van het Berenvolk, wat bleek uit de naam die ze hem hadden gegeven. Vaelin zou de geboortenaam van de man waarschijnlijk nooit te weten komen, maar hij was er tevreden mee.

‘Zei je dat je dit een maand geleden hebt ontdekt?’ vroeg Vaelin.

‘Vijfentwintig dagen om precies te zijn. Twee weken daarvoor was het er nog niet. Ons volk komt hier vrij regelmatig, want er zitten flink veel bevers in de rivier die we kunnen vangen.’

‘Dus ze hebben jullie gezien?’

Langspeer reageerde met een half ironische, licht beledigde frons.

‘Neem me niet kwalijk.’ Vaelin keek weer naar de omheining. ‘Hoe vaak voeren ze overvallen uit?’

‘Dat is het vreemde, heer. Dat doen ze niet, voor zover we weten. Heel weinig sporen in het omringende land, behalve die van een jachtpartij zo nu en dan. Ze blijven voor het grootste deel binnen. Om u de waarheid te zeggen, we waren in de verleiding om hen met rust te laten, maar de oudsten vinden dat we ons verdrag met de torenman moeten nakomen.’

Vaelin bedankte hem met een knikje. Sinds ze toestemming hadden gekregen zich in de Noordlanden te vestigen na hun gedwongen volksverhuizing van de ijsvlakten in het noorden, betoonde het Berenvolk zich consequent als loyale, zij het afzonderlijke onderdanen van het Rijk. ‘Deel hun mee dat hun voorkomendheid op prijs wordt gesteld.’

‘Dat zal ik doen, heer. Ook zou twee derde van de opbrengst als we klaar zijn de achting die u het Berenvolk toedraagt extra benadrukken.’

Vaelin smoorde een zucht. Nadat hem zijn executie bespaard was gebleven, had de Cumbraelijn onderdak gevonden bij het Berenvolk. Sindsdien had hij de fanatieke aanbidding van zijn god de rug toege-

keerd, wat ooit de reden was geweest dat hij naar dit land was gekomen, namelijk om de torenheer te vermoorden. In plaats daarvan zette de Cumbraelijn zijn grote mate van ijver nu volledig in als hoofdonderhandelaar voor de stam die hem had geadopteerd, erop gebrand hen te beschermen tegen de hebzucht van de mensen die uit het Rijk afkomstig waren.

‘De helft,’ zei Vaelin. ‘Inclusief de winst uit de verkoop van alle goud en blauwsteen die we terugvinden.’

De jager scheen ertegen in te willen gaan, maar hield zijn mond toen hij een luid geklak achter zich hoorde. Vaelin draaide zich om en zag een nietig jong vrouwtje dichtbij op haar hurken zitten met een kleine zwarte beer naast haar. De naam van de vrouw was IJzeroog en aan de dreigende blik waarmee ze Langspeer aankeek was goed te zien hoe ze aan die naam was gekomen. Als enige overgebleven sjamaan van het Berenvolk, was zij degene die beschouwd moest worden als de leider. Zij was ook de vrouw van Langspeer en de moeder van hun drie kinderen.

Ze klakte opnieuw met haar tong en zei toen afgemeten, maar goed verstaanbaar in de taal van het Rijk tegen haar man: ‘Wees niet zo onbeleefd.’ En ze liet er tegenover Vaelin op volgen: ‘De helft is goed, torenman. Maar er moet ook een prijs worden betaald voor het bloed van de jagers die geroepen worden door het Groene Vuur.’

‘Uiteraard.’ Vaelin boog zijn hoofd en bekeek toen opnieuw de omheining. Hij telde een stuk of tien wachtposten op de muur, elk met een handboog of een kruisboog. Als ze eenmaal in de gaten kregen dat ze aangevallen werden zouden er vast en zeker meer bij komen, wat inhield dat een aanval via de bodem van de kloof onvermijdelijk levens zou kosten. Naast de veertig strijders van het Berenvolk had hij ook nog zestig man van de Noordelijke Garde, dat moest zeker voldoende zijn om de zaak te beslechten, hoeveel pijlen de bandieten ook op hen zouden afschieten.

‘We kunnen het beste wachten tot het donker is, heer,’ zei Langspeer, die blijkbaar dezelfde gedachtegang volgde. ‘Rond middernacht kunnen we met gemak tot op vijftig passen afstand van die muur naderen en veel pijlen afschieten om een aanval op de poort te dekken. Een paar klappen met een flinke stormram moet genoeg zijn om binnen te komen.’

‘Tegen middernacht verwachten ze hun verkenners terug,’ zei Vaelin hoofdschuddend. ‘Wachten tot middernacht duurt te lang.’ Hij dacht iets langer na en knikte toen naar de kleine beer die naast IJzeroog zat. ‘Heeft hij een naam?’

‘Tandjes,’ antwoordde IJzeroog en ze streek met haar hand door de dikke vacht van het beest. Hij snoof tevreden en reageerde door zijn snuit in haar zij te drukken.

‘Het beest van Wijze Beer heette IJzeren Klauw,’ vertelde Vaelin. ‘Hij droeg hem helemaal over het ijs naar het land van de Zwarte Zielen. Daar hebben we een enorme strijd geleverd. Weet u dat?’

IJzeroog fronste opnieuw haar voorhoofd en knikte bedachtzaam. De oude sjamaan was nooit teruggekeerd van het ijs en noch het Berenvolk, noch iemand anders had ontdekt wat er van hem was geworden. Vaelin wist dat zij nog altijd hoopten op zijn terugkeer en het was beslist een teer punt dat dat nog steeds niet was gebeurd. ‘Dat weet ik,’ antwoordde de sjamaan.

‘IJzeren Klauw was moedig,’ zei Vaelin. ‘Hoe moedig is Tandjes?’

Ze trokken ten aanval op het moment dat de zon achter de bergen in het oosten was gezakt. Vaelin daalde in gezelschap van Langspeer, IJzeroog, Ellese en tien mannen van de Noordelijke Garde stilletjes af in het ravijn. Ze staken de smalle, maar snelstromende rivier over die door het midden van het ravijn liep en slopen de rest van de paar honderd passen naar een ondiepe plek binnen schootsafstand van de omheining. Toen ze daar stilhielden knikte Vaelin naar IJzeroog. De sjamaan streek even over de snuit van Tandjes en keek hem toen strak aan. Na een korte tijd knipperden de beer en de sjamaan gelijktijdig met hun ogen, waarna de beer in het donker wegliep in de richting van de omheining die op het zuiden uitkeek.

‘Wat nu, oom?’ fluisterde Ellese, waardoor Vaelin haar scherp aankeek.

Je handen gebruiken! seinde Vaelin geërgerd.

Ze boog haar hoofd en haar handen bewogen gedwee, hoewel met tegenzin. *Neem me niet kwalijk.*

Nu wachten we, gebaarde hij en knikte toen naar haar boog. *Hou je gereed.*

Hij zag dat ze een pijl op haar boogpees klemde en met haar slanke maar stevige handen de fijn bewerkte staaf vastpakte. Dit wapen was waarlijk een prachtig ding, vervaardigd uit het hout van een ruwe iep, versierd met diverse krijgsmotieven, die ingesneden waren door een kundige hand. Een *boog van Arren* noemde Reva het. *Best mogelijk dat dit de laatste in de wereld is. Ik ben haar zuster kwijtgeraakt in de Boraalijnse Oceaan. Er staat een beloning van honderd goudstukken op voor degene die me er nog een brengt. Tot nog toe is niemand ze komen opeisen.*

Hij wist dat er op dit wapen een of andere goddelijke zegen rustte. De vurigste volgelingen van de Vader van de Wereld en zijn Gezegende Vrouwe schreven bovennatuurlijke krachten en precisie toe aan iets wat in feite gewoon een stuk bewerkt hout was. Maar de staaltjes die hij Reva en haar dochter met deze boog had zien uithalen, gaven hem wel reden hierover na te denken.

Zijn aandacht keerde terug naar IJzeroog en hij zag de leegte in de blik van de vrouw, terwijl ze onbeweeglijk naast haar man lag. Haar geest was elders, beseftte hij. Deze aanblik riep een herinnering bij hem op aan een andere vrouw, op een heuveltop, ver weg, zowel in tijd als afstand. Ook haar ogen waren leeg als haar ziel los van haar lichaam rondzweefde...

Vaelin wendde zijn blik af en boog en strekte zijn vingers, om het plotselinge beven van zijn hand te stoppen, voordat hij een pijl op zijn boogpees klemde.

‘Hij klimt...’ zei IJzeroog even later, nog altijd met een ongerichte blik en een stem die niet meer was dan gesis in het donker. ‘Hij komt bij de top... Daar is een man...’ Ze vertrok haar gezicht en ontblootte haar tanden, alsof ze gromde. Toen werd haar gezicht weer een stil masker. ‘Nu is er geen... Het ruikt er naar drank en vijfblad... Mannen die slapen en snurken, andere die over de muren lopen... Alle ogen zijn naar buiten gericht, niet naar binnen.’

Er kwamen rimpels in haar voorhoofd en ze hield haar hoofd een beetje schuin, alsof ze haar best deed iets te horen. ‘Stemmen... twee mannen die ruziemaken... Zij hebben het over verkenners, mannen die er zouden moeten zijn maar dat niet zijn.’

‘De poort,’ zei Vaelin, hoewel hij betwijfelde of ze hem kon horen in deze toestand.

IJzeroog verviel in een stilzwijgen dat zich minutenlang leek uit te strekken, maar het konden ook seconden zijn. Ellese kreunde zachtjes van ongeduld. Vaelin gaf haar een por om haar tot stilte te manen.

‘Hij is er...’ fluisterde IJzeroog eindelijk. ‘De poort is gesloten met een dik touw... zijn tanden zijn klein maar scherp, zijn kaken zijn sterk...’

Vaelin bewoog met zijn handen voor het gezicht van Ellese. *De eerste en de tweede van links*, zei hij en wees naar de wachtposten op de muur. Hij ging naar Langspeer, bracht zijn mond dicht bij diens oor en zei zachtjes: ‘De twee aan de rechterkant. Los als ik schiet.’

Terwijl Ellese en Langspeer in hurkzit overeind kwamen, maakte Vaelin zijn eigen boog gereed en klemde de onderkant van de pijl op de boogpees. Hijzelf concentreerde zich op de twee mannen die precies boven de poort stonden en nog steeds ruziemaakten. Ze hadden de beer niet in de gaten, die druk aan het knagen was op de touwen onder hen. De afstand was iets minder dan honderd passen. Hij was misschien niet de beste boogschutter die het Huis van de Zesde Orde had voortgebracht, maar ook lang niet de slechtste.

Hij hoorde IJzeroog een zachte zucht slaken, gevolgd door het kragen van de poort die openging. Daar zat Tandjes genoeglijk op een stuk touw te knagen. Vaelin zag dat de mannen op de muur opeens hun meningsverschil vergaten en trok zijn pijl naar achteren. Hij schoot hem af op de langste van de twee. Een tel later losten ook Ellese en Langspeer hun pijlen, waarna de wachtposten van de muur tuimelden. De kleinste van de twee reageerde snel en bukte zich, maar Vaelins tweede pijl trof hem in de schouder. Hij viel van de muur en kwam zwaar neer aan de andere kant van de openstaande poort. Hij begon van schrik te schreeuwen toen hij de beer zag, die hem met een onderzoekend gebrom begroette. De kreten van de man stierven weg toen Vaelin vloekend lager richtte en zijn derde pijl door de poort schoot, recht in de borst van de bandiet. Hij had gehoopt binnen te kunnen komen zonder alarm te veroorzaken, maar een gevecht verliep zelden volgens de planning.

‘Noordelijke Garde, naar voren!’ Vaelin kwam overeind en reikte over zijn schouder naar zijn zwaard. Hij rende naar de poort met de Noordelijke Garde op zijn hielen. Langspeer blies op zijn hoorn om de

anderen, die in het bos wachtten, te roepen.

Enkele bandieten kwam uit de schaduw aangestrompeld, variërend van halfnaakt tot half aangekleed, in een poging een barrière te vormen bij de ingang. Maar Tandjes frustreerde die poging, door rond te draaien en met zijn klauwen om zich heen te slaan, wat de bandieten in verwarring bracht. Eén man deinsde wankelend bij het beest vandaan en greep naar zijn bloedende arm, waardoor hij zichzelf recht in Vaelins pad plaatste op het moment dat deze de poort bereikte. Hij maakte de fout het mes te trekken dat hij aan zijn riem had en moest dat met de dood bekopen. Vaelin stak de punt van het zwaard van de Orde precies tussen zijn ribben door in zijn hart. De man zakte door de knieën, terwijl het bloed opwelde uit zijn mond.

De rest van de zogenaamde verdedigers werd snel neergeslagen door de Noordelijke Garde, hoewel de met grove taal doorspekte kreten die ze tijdens de korte maar felle strijd uitkraamden, maakten dat elk spoortje van een verrassingseffect nu wel weg was. Toen hij om zich heen keek zag Vaelin dat er binnen de omheining slechts een paar hutten stonden, geen enkel gebouw dat groot genoeg was om de aantallen te huisvesten die hier moesten wonen. Maar al gauw viel zijn blik op een opening in de wand van de kloof. Het was zo'n typische mijnschacht die je vaak in de Noordlanden zag, gestut met houten palen en breed genoeg om vijf of meer mannen tegelijk naar binnen te laten gaan.

Ze zijn hier niet gekomen om rijkdommen te plunderen, vermoedde Vaelin, ze zijn hier om er zelf naar te graven.

Binnen in de schacht was tumult te horen, dat luider werd en vergezeld ging van flikkerend toortslicht. Het schijnsel werd met de seconde helderder. Werken in een mijn vereiste vele handen, wist Vaelin, waarschijnlijk heel wat meer dan hij op deze plek had verwacht aan te treffen.

‘Vorm een linie!’ beval hij de Noordelijke Garde. Toen draaide hij zich om naar Ellese en Langspeer en wees met zijn hoofd naar een ladder die in de buurt stond. ‘Klim op de muur. Schieten zodra ze naar buiten komen, kijken of we ze bij de ingang kunnen tegenhouden.’

Hij legde een nieuwe pijl op zijn boog en nam zijn positie in de linie van gardisten in. Met een blik achterom zag hij de rest van de Noordelijke Garde en het Berenvolk snel naderen via de bodem van

de kloof. Maar te oordelen naar de geluiden die uit de mijnschacht kwamen, betwijfelde Vaelin of ze er zouden zijn voordat de strijd in alle ernst ontbrandde.

‘Er flink tegenaan, jongens,’ zei hij tegen de gardisten. ‘Je wilt toch niet dat ik jullie familie moet vertellen dat je het loodje hebt gelegd tegen een zootje schorem, hè?’

Ze reageerden allemaal ernstig en verbeterden en sommigen grinnikten zelfs. De schutters legden hun pijlen op en de anderen verstevigden hun greep op hun zwaard. De garde bestond voor het merendeel uit veteranen uit de Bevrijdingsoorlog. Zij hadden gevochten, van het Rijk tot aan de poorten van Volar, en waren onderweg getuige geweest van talloze verschrikkingen; zij zouden zeker niet van angst bezwijken in een confrontatie met een bende vogelvrijen, hoeveel dat er vanavond ook waren.

Vaelin trok zijn boog tot halverwege op en hield zijn blik gericht op de tunnel, die nu fel verlicht was door fakkels. De geluiden die naar buiten drongen, bevreedden hem. Aanvankelijk had hij gedacht dat het wanhopige mannen zouden zijn die zich opmaakten voor de strijd, maar het werd hem nu duidelijk dat de geluiden door elkaar heen liepen en niet veel verschilden van het lawaai van een gevecht. Dat ging een tijdje zo door, zonder dat er nieuwe tegenstanders uit de mijnschacht kwamen, alleen veel geschreeuw, woede en, naarmate het langer duurde, paniek.

De kakofonie eindigde abrupt en werd gevolgd door een korte, griezelige stilte. Toen verschenen er twee figuren in de opening van de mijnschacht, silhouetten tegen de gloed achter hen, de ene staand, de andere knielend. Vaelin merkte op dat de staande figuur de knielende bij de nek vasthield. De knielende man worstelde en de andere dwong hem met een ruk stil te zitten. Daarbij hoorde Vaelin duidelijk het rammelen van een ketting. Toen hij op de muur het aanspannen van een boog hoorde, deed hij een stap naar voren en hief zijn hand op. ‘Wacht!’ riep hij en keek op. Hij zag dat Ellese hem met een verbaasd gezicht aankeek en haar boog liet zakken.

‘Wacht hier,’ zei hij tegen de Noordelijke Garde en gooide de dichtstbijzijnde gardist zijn boog toe. Hij liep naar de schacht, met zijn zwaard laag, de punt opzij en met zijn vrije hand opgeheven. Toen hij de twee

mannen duidelijk kon zien bleef hij staan. Hij herkende de ene man, maar de andere niet.

‘Termin Resk,’ zei hij met samengeknepen ogen tegen de knielende man, een stevige kerel van middelbare leeftijd en voormalig sergeant van de Rijkswacht. Inmiddels was hij leider van de Vervloekte Ratten, met de bijbehorende sinistere reputatie. Resk gaf moeizaam antwoord, maar zijn woorden, een smeekbede of een uiting van verzet, werden gesmoord door het aanhalen van de ketting om zijn nek. Zijn dikke vingers grepen naar de ijzeren schakels, maar dat hielp weinig en zijn hoofd begon er steeds meer uit te zien als een rode, lillende drilpuding.

Vaelin volgde de ketting naar de kluister om de pols van de man die Resk vasthield. Toen hij hem in ogenschouw nam, zag Vaelin dat hij een paar centimeter of nog meer langer was dan hijzelf. De blote borst van de man was breed en indrukwekkend gespierd, hoewel ontsierd door talloze littekens, waarvan sommige recent, en Vaelin herkende de littekens van een zweep. Het zweet van zijn inspanningen van daarnet glansde op de donkere huid van de man en hij keek Vaelin koel taxerend aan. Zijn wenkbrauwen waren getekend door een reeks bleke, nauwkeurig aangebrachte littekens.

‘U bent ver van het keizerrijk verwijderd,’ merkte Vaelin in het Alpiraans op.

Bij die woorden vernauwden de ogen van de man zich tot spleetjes. Vaelin kon aan zijn huidskleur zien dat hij afkomstig was uit de zuidelijke provincies, waar de taal van de keizer niet altijd bekend was, maar hij zag aan zijn gezicht dat hij het begreep.

‘Dat is niet mijn keizerrijk,’ antwoordde de man met een accent, maar duidelijk verstaanbaar. Hij gaf een ruk aan de ketting, waardoor Resk kreunde van pijn en zijn ogen puilden inmiddels uit. ‘Bent u een vijand van deze hier?’ vroeg hij.

‘Hij is een... bandiet,’ antwoordde Vaelin met de term die ze in het Alpiraanse Keizerrijk meestal gebruikten voor misdadigers. ‘In dit land handhaaf ik de wet.’

‘Dus u dient háár.’ De ogen van de lange man verrieden een sprankje van iets wat Vaelin herkende: hoop. ‘U dient de Vuurkoningin.’

‘Die naam vindt ze niet prettig.’ Vaelin boog formeel. ‘Vaelin Al Sor-

na, torenheer van de Noordlanden, in dienst van koningin Lyrna Al Nieren. En wie bent u?’

Naast hoop verscheen er nu nog een andere emotie op het gezicht van de lange man, een bijzondere mate van erkenning, die Vaelin al jarenlang niet meer had gezien. ‘Alum Vi Moreska,’ zei hij en trok met zijn gespierde onderarmen de ketting verder aan. Daarop rochelde Resk voor de laatste keer gesmoord en viel slap neer. Het licht verdween uit zijn uitpuilende ogen. ‘Ik verzoek om asiel,’ zei Alum Vi Moreska en trok de ketting met een vaardige polsbeweging los van het lijk van Resk, ‘voor mijzelf en voor mijn mensen.’

Vaelin knikte naar de mijnschacht. ‘Zijn er meer mensen van jullie volk daarbinnen?’

‘Veel mensen.’ De man keek Vaelin nog een keer aan en slaakte een lange, beschaamde zucht toen hij zich op een knie liet zakken. ‘Namens de Moreska-clan zweer ik trouw aan de Grote Koningin, in de hoop dat zij ons de genade en het mededogen wil schenken waarom zij bekendstaat.’